

Creure?

En el diàleg entre persones de diferents cultures i orientacions religioses, un tema recurrent és la pregunta: «es pot tenir sempre esperança? I en què?».

És una pregunta que ressona amb més intensitat en els moments de dificultat o davant la derrota o el patiment més atroç o també davant les decepcions en un ideal o en un conjunt de valors que ens havien fascinat.

És precisament en aquests moments de dubte quan ens sentim empesos a reconsiderar les nostres pròpies conviccions, valors i creences en què hem posat la nostra esperança i amb elles, trobar la força per afrontar-les i fer sorgir la grandesa de l'ésser humà, capaç de caure i tornar a aixecar-se, d'experimentar la feblesa de forma conscient, sense inútils expectatives miraculoses.

Creure és molt més que esperar una solució als nostres problemes, és més aviat un impuls que permet seguir caminant. La vida, precisament en aquests moments, es pot convertir misteriosament en un autèntic regal.

Creure en una cosa que dóna sentit a la vida no és com acceptar un contracte que se signa una vegada i després no es torna a mirar, sinó que és un fet que transforma i impregna cada elecció quotidiana.

Una petita ajuda per viure així és no pensar en situacions extremes, que només ens poden espantar i bloquejar, sinó afrontar les petites dificultats de cada dia, compartint-les amb els nostres amics. D'aquesta manera, si no defallim, descobrirem que cada dia ens pot proporcionar una nova oportunitat per creure i donar esperança a qui està al nostre costat. És la força de l'amistat que cerca el bé de l'altre.

Quan tot va bé, és més fàcil sentir-se fort i valent. Però quan experimentem vulnerabilitats és quan podem construir una cosa que no passa i que romandrà després de nosaltres. És la convicció que s'adquireix quan s'ha compartit la vida amb algú que ha cregut més enllà de tot, que ha lluitat i patit i que s'ha fet proper a tothom amb el seu amor. Aquestes persones, després d'acabar la seva vida en aquesta terra, deixen una empremta tal i el seu record roman tan viu que –misteriosament– ens fa dir, fins i tot més enllà de la nostra referència religiosa o no religiosa: «Crec, crec. ¡Seguim junts!».